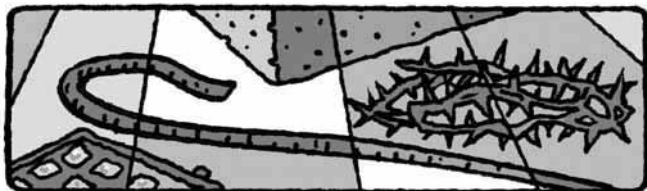

Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Psalm 23, Johannes 10:11-15, Psalm 22, Psalm 89:27-32, Kolossense 1:16, Psalm 2 en Hebreërs 7:20-28.

Geheueteks: “Die klip wat die bouers afgekeur het, het die hoeksteen geword. Van die Here het dit gekom; dit is ’n wonder in ons oë” (*Psalm 118:22 en 23, AFR20*).

Psalms getuig van Christus se menswees en bediening. Byna alle aspekte van die werk wat Hy ter uitdrukking van die verlossingsplan verrig het en steeds verrig, is in die boek Psalms te lese. Op verskeie maniere wys die psalms vooruit op die lewe en werk van Christus, en maak ook voorspellings — dikwels ongelooflike akkuraat — in dié verband.

Die onderwerpe wat in Psalms na vore gebring word, sluit die volgende in: die goddelikheid, seunskap en gehoorsaamheid van Christus; sy ywer vir God se tempel en sy identiteit as die Goeie Herder; sy verloëning en lyding, die feit dat sy bene nie gebreek is nie en sy dood; asook sy opstanding en hemelvaart; en sy priester- en koningskap. Alles is daar, net soos dit eeue voor Jesus^{se} eerste koms in lewende lywe voorspel is.

Dis verklaar waarom Jesus, toe Hy met die Emmaüsgangers oor sy bediening gepraat het, na die psalms terugverwys het (*Luk. 24:44*). Hy wou hê dat hulle die bewyse vir sy ware identiteit in die psalms moes vind.

Sommige van die psalms waarvan Christus ’n tipologiese vervulling is, sluit die volgende in: Psalms 24, 45, 72 en 101 (Jesus as die ideale koning en regter), asook 88 en 102 (gebede oor die Messias as die lydende dienskneg).

Regdeur Psalms — deur weeklag, danksegging, lofprysing, en noodkrete na reg en geregtigheid — weeklink Christus se gebed vir die verlossing van die wêreld.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 2 Maart.*

Die selfopofferende Herder van die Hemel

Lees Psalm 23, Psalm 28:9, Psalm 80:1, Psalm 78:52 en 53, Psalm 79:13, asook Psalm 100:3. Hoe word die verhouding tussen God en sy volk in hierdie skrifgedeeltes uitgebeeld?

Let op die beeld van die Here as Herder en die volk as sy kudde. Hiermee beklemtoon Psalms God se leiding en volgehoue versorging van sy kinders, asook die volk se afhanklikheid aan God as die een wat in al hul behoeftes voorsien. Dié beeld bring die begrip tuis dat God en sy volk na-aan mekaar is, aangesien herders in antieke tye saam met hul kudde agter weiveld aan getrek het en elke skaap se welstand op die hart gedra het. Hierdie beelde wat op die herderslewe geskoei is, benadruk ook God se eienaarskap oor sy volk, met 'n dubbele band tussen God en mens as die bewys daarvan: die skepping (Ps. 95:6 en 7, Ps. 100:3) en die verbond (Ps. 28:9, Heb. 13:20).

Die Here wat Josef se skrede rig soos wat 'n herder 'n kudde lei (Ps. 80:1²), sinspeel moontlik op die seëning wat Jakob oor Josef uitgespreek het. Inaggenome dié moontlikheid, asook die feit dat God as “die Herder van Israel” in Psalm 80 uitgebeeld word, beroep die psalmdigter hom hier op Jakob se groot belofte en seënwense (Gen. 49:24-25, NAB).

Die konings van Israel is destyds as die volk se herders beskou (2 Sam. 5:2). Nietemin is net die Here hierdie titel waardig, siende dat die meeste menslike konings nie hul roeping gestand gedoen het nie. Slegs Jesus het reg aan sy roeping as herder laat geskied, en is die rede waarom Hy die Goeie Herder genoem word.

Lees Johannes 10:11-15. Wat het Jesus oor Homself as die Goeie Herder gesê?

Die hegte band tussen die hemelse Herder en sy kudde is te siene in die feit dat die kudde altyd weet wanneer die Herder roep omdat hulle sy stem ken (Joh. 10:4 en 27). Wanneer 'n aantal skaaptroppe deurmekaar wei, kan die skaapwagters van die hedendaagse Midde-Ooste steeds die troppe van mekaar skei deur bloot na hul skape te roep. Dit gebeur omdat elke kudde hul skaapwagter se stem herken en volg.

Soms beland God se kudde op allerhande maniere in die verknorsing, wat hulle dan as 'n teken van die Here se onguns en verwerping beskou. Tog versaaak die Goeie Herder nooit sy verlore skape nie, maar gaan soek na hulle. Hier het ons 'n kragtige beeld van die hegte band wat God met sy volk het. Hy is bereid om vir sy kudde te sterf (Joh. 10:11 en 15). 'n Skynbare teenstrydigheid ontvou: ter wille van die lammers word Hy die offerlam (Joh. 1:29). Jesus bevestig ook dat Hy skape in ander krale het, wat Hy na Hom toe sal roep en dan in 'n enkele kudde sal verenig (Joh. 10:16).

Let op die beloftes wat 'n mens te beurt val wanneer jy Jesus as jou Goeie Herder aanvaar het. Hoe kan ons, daaglik en op 'n praktiese wyse, voordeel uit daardie beloftes trek?

Die lydende Messias

Lees Psalm 22 en Psalm 118:22. Hoe is die Messias behandel deur diegene wat Hy gekom het om te red?

Baie psalms sinspeel op die lydende Messias se innerlike wroeging, spesifiek die angswekkende gevoel van kosmiese versaking wat Hom eendag sou beetpak (met Psalm 42, Psalm 88 en Psalm 102 as uitstekende voorbeelde hiervan). Psalm 22 is egter 'n direkte Messiaanse profesie omdat baie van die besonderhede in hierdie psalm nie met die lewensgebeure van koning Dawid verbind kan word nie, terwyl dit wel netjies by die gebeure van Christus se dood inpas. Jesus het ook die woorde van Psalm 22 vers 2 aan die kruis gebid (*Matt. 27:46*).

Die foltering wat die skeiding met die Vader Hom besorg het, is veroorsaak deur die feit dat Jesus die ganse mensdom se sondes op Hom geneem het. Al manier om die omvang van daardie foltering te meet, is om dit aan die vërreikende aard van die nabyheid tussen God die Vader en God die Seun — hul allesoortreffende eenheid — te meet (*Joh. 1:1 en 2, Joh. 10:30*). Tog kon die duiselingwekkende dieptes van daardie sielsangs nie die eenheidsband tussen die Vader en die Seun verbreek nie. In sy absolute versakenheid plaas Jesus Homself onvoorwaardelik in die Vader se hande, ten spyte van die afgronde van wanhoop wat voor hom wegsak.

“Op Christus as ons plaasvervanger en verlossingssekerheid is die ganse mensdom se sonde afgeskuif. Hy is as die oortreder beskou. Sodoende kon Hy ons van die veroordeling van die wet bevry. [Ja], die skuld van al Adam se nageslagte het swaar op Hom geweeg. God die Vader se toorn teen die sonde, die verskriklike openbaring van sy afkeur in die sonde — dit het die Seun met afgryse vervul” (Ellen G. White, *The Desire of Ages*, bl. 753).

Let op die dreigende dierebeelde — van stormende beeste, brullende leus en honde wat toesak. Dít is die wreedheid en vyandigheid waarvoor Jesus in sy laaste ure te staan gekom het, Hy wat daarenteen met 'n skadelose en hulpelose wurm vergelyk word. Met ongelooflike akkuraatheid verwoord Psalm 22 die bitsige aanmerkings van die gepeupel en van die soldate wat lootjies oor Jesus se klere getrek het (*Ps. 22:48¹⁹, Matt. 27:35*). Hulle woorde stem ooreen met Jesus se smeekgebed aan die Vader, maar met 'n spottende strekking (*Ps. 22:4 en 8⁹, Matt. 27:43*). Min het hulle geweet dat dié “wurm” wat hulle wou vermorsel, die hoof: “hoeksteen,” en derhalwe verstewigingspunt, van 'n nuwe tempel sou word (*Ps. 118:22*).

Na sy opstanding uit die dode, het hierdie einste verworpe Messias die bron van verlossing vir God se volk geword (*Matt. 21:42, Hand. 4:10-12*). Hoewel Jesus die verwerping van die mensdom moes deurmaak, het God die Vader sy Seun verheerlik deur Hom die lewende “hoeksteen” van die Here se geestelike tempel — die kerk — te maak (*Ef. 2:20-22, 1 Pet. 2:4-8*). Hierdie steen is God se werktuig ter verlossing van die mensdom. Enigeen wat dus vir Jesus verwerp, verwerp die een wat eendag God se oordele gaan bring (*Jes. 8:14, Matt. 21:44*).

Vir elke sonde wat jy ooit gepleeg het, het Jesus die straf op Golgota gedra. Hy het dus namens jou gely. Hoe behoort hierdie wete jou handel en wandel te beïnvloed? Anders gestel, waarom behoort sonde vir jou so afskuwelik te wees?

Vir ewig aan Sy verbond getrou

Lees Psalm 89:27-32 en verse 38-46, asook Psalm 132:10-12. Waaroor gaan die Dawidiese verbond? Wat het dit klaarblyklik in die gevaar gestel?

Die Dawidiese verbond bevat God se belofte van ewige ondersteuning vir Dawid se afstammelinge en voorspoed vir God se volk (1 Sam. 7:5-16, Ps. 89:1-4 en 18-38 & Ps. 132:12-18). Die permanensie van die verbond is gegrondves in beide God se plegtige belofte en die koning se getrouheid aan die Here. Ongelukkig was selfs die getroue konings (soos Dawid) nie altyd getrou aan die Here nie. Psalm 89 betreur die wrede werklikheid dat die glorieryke beloftes van die Dawidiese beloftes skynbaar verbeur is. Is dit 'n uitgemaakte saak dat God vir Israel versaak het? Die antwoord is natuurlik 'n besliste nee!

God se toorn is weliswaar 'n teken van sy oordele (Ps. 38:1, Ps. 74:1), maar dit duur nie vir ewig nie omdat Hy as 'n ewig-liefdevolle God die boetvaardige sondaar vergewe. Terwyl Hy nog toornig is, is God se misnoë met sy fouterende kinders egter 'n ernstige saak. Die volk pluk dus die bitter vrug van hul ongehoorsaamheid, besef die erns van hul sondes (Ps. 89:39-47. Nietemin beroep Israel hulle op die verbygaande aard van God se toorn. Daarom vra hulle: "Hoe lank nog, Here?" (Ps. 89:47, AFR20). Die hernude versekering dat God getrou bly en aan sy genade sal "dink," bring nuwe hoop (Ps. 89:48 en 51, NAB & AFR20).

Kortom, hoewel die volk as verbondsgenoot gefaal het, het God se kinders steeds die sekerheid dat die Here by sy plan sal hou; 'n ideaal wat Hy verwesenlik deur die beloofde Messias, wat die vergestaltung van alle geregtigheid, asook die verlossing van Israel en die ganse aarde is. Met ander woorde, God sal op die ou einde seëvier en sy ewige koninkryk sal gevestig word. Hierdie sukses is egter slegs aan Jesus toe te skryf, en nie aan die volk nie.

Jesus Christus is die Seun van Dawid en die Messias (Matt. 1:1, Heb. 1:8). Hy word "die Eersgeborene van die hele skepping" genoem (Kol. 1:15, OAB). Dit verwys terug na Psalm 89 vers 27-28 waarin Dawid, wat 'n voorloper van Christus was, God se eersgeborene genoem word: "Ek sal hom dan eersgeborene maak, die hoogste van die konings van die aarde" (AFR20).

Duidelik het die titel "eersgeborene" niks met biologie te make nie, aangesien Dawid sy ouers se agste kind was (1 Sam. 16:10 en 11). Dit is ook die geval met Jesus. Hierdie titel dui dus eerder op die spesiale eer en gesag wat Hy ontvang het (Kol. 1:16 en verse 20-22). As Koning van die ganse aarde het God vir Jesus uit die dood gewek (Hand. 2:30 en 31).

Lees Kolossense 1:16 en verse 20-22. Wat leer ons uit hierdie skrifgedeelte oor wie Jesus was en wat Hy vir ons gedoen het? Watter belofte put jy self hieruit?

'n Ewige Koning met ongeëwenaarde mag

Lees Psalm 2; Psalm 110:1-3; Psalm 89:4 en verse 13-17; asook Psalm 110:1, 2, 5 en 6. Wat leer 'n mens uit hierdie teksverse aangaande Christus as koning?

Die uitbeelding van God as die Vader van die Messias verwys terug na die Israelitiese kroningsceremonie waartydens die koning as verbondskind voor God aangeneem is (Ps. 2:7, Ps. 89:26-28²⁷⁻²⁹). Psalm 2 vers 7 kyk vooruit op Jesus se opstanding en hemelvaart as die begin van 'n nuwe, ewige verbond; en op Christus se koninklike priesterskap (Hand. 13:33-39, Heb. 1:5, Heb. 5:5). Die Messias sit aan God se regterhand, as een wat ongekende eer en gesag het (Ps. 110:1, Hand. 7:55 en 56). “Wat meer is, die wisselwerking tussen ‘die Here’ en ‘my heer’ [d.w.s. tussen God en die Messias in vers 1] dui op die bedoeling om hierdie Dawidiese Messias-figuur aan die Here Self gelyk te stel... As die een wat [in vers 5] aan die regterhand sit, die Here is, is die Here inderdaad die Messias, aangesien die een in vers 1 ook aan ‘die Here’ se regterhand sit [lees Ps. 110:1 en 5]” (Jacques Doukhan, *On the Way to Emmaus* [Clarksville, Maryland: Lederer Books, 2012], bl. 26 en 27).

Uiteindelik sal Christus die algehele oorwinning oor sy vyande behaal. Let op die beeld waarin daar 'n “voetbank” (Psalm 110:1, OAB & AFR20) van die vyand gemaak word. Dit weerspieël die gebruik onder Ou Nabye Oosterse konings om hul voete op die nekke van die verslaande vyand te sit ten einde hul totale oorheersing te bewys. Tog is Christus se “ysterstaf” of “septer” waarna daar hier verwys word (Ps. 2:9, Ps. 110:2), nie 'n instrument van skrik en onderdrukking nie.

Die “staf” (AFR20 & OAB), soms ook “stokke” of “kieries” genoem (NAB & NLV), was 'n soort groepsimbool wat in die Ou Nabye Ooste deur stamleiers gedra is (Num. 17:2-10). Christus se septer is dié van Sion omdat Hy die mense van Sion verteenwoordig. Syne simboliseer die oordeel van Bo, waarmee die heerskappy van die kwaad beëindig word en wat Jesus se ongeëwenaarde koningskap aantoon (Op. 2:27, Op. 12:5). Selfs die goddelose konings kry 'n kans om tot inkeer te kom en om hulle aan die Messias te onderwerp (Ps. 2:10-12).

'n Besonder dramatiese uitbeelding van Christus se uiteindelige oorwinning verskyn in Daniël 7. Dié betrokke toneel, wat voor die wederkoms af speel, volg die uitspraak wat “ten gunste van die heiliges van die Allerhoogste [gegee is]” (vers 22, AFR20). Daarna word Jesus se koninkryk gevestig. Aangaande dié koninkryk sê vers 27: “Sy koninkryk is 'n ewige koninkryk” (AFR20). Danksy die kruis is hierdie beloofde koninkryk 'n uitgemaakte saak.

'n Seëning word belowe aan almal wat hul vertroue in die messiaanse Koning stel, en die volk jubel in hierdie Losser se soewereine en regverdige regering (Ps. 2:12, Ps. 89:15-17¹⁶⁻¹⁸).

Hoe aangenaam is dié wete dat die goeie inderdaad eendag oor die kwaad sal triomfeer, dat reg en geregtigheid sal geskied, en dat pyn en lyding vir ewig beëindig sal word. Hoe behoort hierdie waarheid ons vandag te troos, siende dat ons in 'n wêreld woon waarin die kwaad oënskynlik triomfeer?

Vir ewig Priester volgens die orde van Melgisedek

Lees Psalm 110:4-7. In watter opsig is Christus se priesterskap uniek? Watter groot hoop kan ons uit Christus se hemelse priesterskap put?

Die Here skenk die Messias 'n ewigdurende koningskap (*Ps. 110:1-3*) en 'n priesterskap van die hoogste orde, dié van Melgisedek (*Ps. 110:4-7*). Die Here verseël hierdie beloftes met 'n eed (*Heb. 6:18*). Die eed wat God hier aflê, naamlik om te hou by sy belofte van 'n volmaakte, messiaanse Priester, is tekenend van sy genade. Mense se sonde en openlike rebellie lok voortdurend die Here uit om sy volk te versaak, maar die eed wat Hy afgelê het, is onveranderlik. Dit is ook 'n waarborg van sy genade, aangesien Hy afsien van sy oordele indien hulle boetvaardig is (*Eks. 32:14, Ps. 106:45*).

Sy belofte voeg boonop 'n nuwe element by die Dawidiese verbond, deur te verklaar dat die messiaanse Koning ook 'n priester is (*Ps. 110:4*). Neem in ag dat Israel se konings nooit Levitiese priesters kon wees nie (*Num. 8:19, 2 Kron. 26:16-21*). Waar die Skrif melding maak van konings of mense wat offers gebring het, beteken dit bloot dat hulle hul offers na die priesters gebring het en dat laasgenoemde dit self verder behartig het. Psalm 110 wys daarop dat die messiaanse Koning anders as Israel se konings en priesters sal wees. Christus se ewige priesterskap kom van Melgisedek, wat beide die koning van Salem (d.w.s. Jerusalem) en die priester van “die Allerhoogste” was (*Gen. 14:18-20, AFR20*). Die Ou Testament noem nêrens dat koning Dawid of enige van die ander Israelitiese konings ooit priesters volgens die orde van Melgisedek was nie, behalwe hierdie koning-figuur in Psalm 110. Duidelik praat Psalm 110 van 'n aparte priester-koning in Israel se geskiedenis.

Lees Hebreërs 7:20-28. Dink aan enkele implikasies wat Christus se superieure priesterskap inhou?

As beide Hemelkoning en messiaanse Priester, troon Christus oneindig vêr bokant menslike priesters en konings uit — 'n feit waaruit ons hoop kan put. Christus hou by 'n meer verhewe verbond, een wat God se plegtige belofte as grondslag het, nie die beloftes van mense nie. Hy doen diens in die hemelse heiligdom. Sy priesterskap word nie deur sonde of die dood geraak nie, soos dit die geval met menslike priesters is, met die gevolg dat Hy by magte is om vir ons in te tree voor God en om 'n ewige verlossing vir sy volk te bewerkstellig. Christus se versoeningswerk as die volmaakte en deernisvolle Priester gee aan sy kinders die rotsvaste versekering dat hulle in niks minder as God se teenwoordigheid leef nie (*Heb. 6:19 en 20*). Christus se koninklike priesterskap sal die heerskappy van die bose tot 'n einde bring, nie net in die mense se harte nie, maar ook in die wêreld. Hy sal die belofte in Psalm 2 nakom, naamlik dat elke nasie en regeerder aan die koninklike oordeel van Jesus Christus onderhewig sal wees (*Ps. 2:6-9; Ps. 110:1, 2, 5 en 6*). Jesus se wonderlike koninklike priesterskap maak geheel en al aanspraak op ons vertroue en gehoorsaamheid.

Vir verdere studie: Lees die volgende gedeelte uit Ellen G. White: “God With Us” (bl. 19-26, *The Desire of Ages*).

As beide Christus se gebede en gebede oor Christus, is die psalms ’n eiesoortige openbaring van wie Christus was en is; van sy verlossingsbediening, as die een wat “God met ons” is (*Matt. 1:23*). Jesus is “God met ons” wanneer ons biddend deur verlatenheid en lyding stoei. Hy is “God met ons” wanneer ons om geregtigheid en bevryding uitroep. Jesus is “God met ons” wanneer ons weier om ons aan verlorenheid en wanhoop oor te gee, wanneer Hý vir ons die pad na triomferende geloof aanwys. Vir ons het Hy die ewige Priester en Koning geword, waardeur Hy ons red van die ewige verdoemenis wat sonde bring. In en deur Christus, die volmaakte Dawidiese koning, word al God se plegtige verlossingsbeloftes bewaarheid (*2 Kor. 1:20*).

Ellen G. White gee ’n insiggewende beskrywing van Christus se eenwording met die mens: “Deur sy menswees raak Christus die mensdom aan en deur sy goddelikheid reik Hy tot by die [hemelse] troonkamer. Omdat Hy die Seun van die mens geword het, het ons nou sy voorbeeld van gehoorsaamheid; en omdat Hy die Seun van God is, het ons die krag om te gehoorsaam. Dit was Christus wat uit die brandende bos op Horeb met Moses gepraat en gesê het: ‘EK IS WAT EK IS... So moet jy die kinders van Israel antwoord: EK IS het my na julle gestuur’ (Eks. 3:14, OAB). Dit was die versekering van Israel se beloofde verlossing. Met sy eerste koms, ‘in die vorm van ’n mens’ verklaar Hy inderdaad Self: EK IS. Ja, die Kind van Betlehem, die beskeie Verlosser, is God ‘geopenbaar in die vlees’ (1 Tim. 3:16, OAB). Aan ons sê Hy: ‘EK IS die goeie herder; ‘EK IS die lewende brood’ en ‘EK IS die weg, die waarheid en die lewe.’ Jesus het ook gesê: ‘Aan My is gegee alle mag in die hemel en op aarde’ (Joh. 10:11, Joh. 6:51, Joh. 14:6 & Matt. 28:18; almal OAB). Sy woorde aan ons is: ‘EK IS die versekering van elke belofte. EK IS, wees nie bevrees nie’” (*The Desire of Ages*, bl. 24 en 25).

Vrae vir bespreking:

- ❶ Hoe het die Here sy onwrikbare getrouheid aan sy verbond, en dit ten spyte van die volk se troueloosheid, getoon? Hoe stel dit deesdae God se sukkelende kinders gerus?
- ❷ Let op Christus se unieke en superieure priesterskap volgens die orde van Melgisedek. Hoe versterk dit die verlossingsekerheid wat kinders van die Here het?
- ❸ Die Evangelies toon dat baie van Psalms se Messiaanse beloftes deur Jesus Christus vervul is. Hoe toon dit dat die Woord van God waar is? Vele invloede wil ons vertrou in die Bybel afbreek. Waarom behoort ons daardie invloede telkens teë te staan?
- ❹ “Aan My is alle mag gegee in die hemel en op die aarde” (*Matt. 28:18, NAB*). Watter groot troos kan ons uit hierdie woorde van Jesus put? Hoe pas ’n mens hierdie belofte in jou daaglikse handel en wandel toe?